

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfktikarsag@orfk.police.hu

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Ea.:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** által előterjesztett panaszügyében folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára és (2) bekezdésére, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf. 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos a Panasztestület irodájában terjesztette elő panaszát a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

A panaszos előadta, hogy több évtizede távozott Magyarországról és néhány éve édesapja kérésére tért haza. *n adta be a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalnál a szükséges papírokat, ahonnan uniós tartózkodási kártyát kapott. Ezt követően arról értesítették, hogy – mivel magyar állampolgár is – azt a kártyát le kell adnia, és lakcímkártyát kell igényelnie. Ehhez azonban – mivel elvált ember – a házassági anyakönyvi kivonatát hitelesíttetnie és fordíttatnia kellett. Egyszerűsített visszahonosítási eljárást indítottak, magyar házassági anyakönyvi kivonatot kapott a panaszos, a lakcímkártya iránti kérelmét azonban nem bírálták el. Egy év elteltével az önkormányzatnál azt közölték vele, hogy áttették az ügyét. Ott viszont azt a további tájékoztatást kapta, hogy az eljárást megszüntették. A lakcímkártya kiállításának meg nem történte, illetve a közigazgatási eljárás lassúsága miatt a panaszos panaszt kívánt tenni, több helyre telefonált, ám eredménytelenül.

*-én hajnalban a panaszos – előadása szerint alkoholfogyasztást követően – felhívta a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium ügyeleti számát, ahol elmesélte a fenti történetét. Az ügyeletes a telefonbeszélgetés során udvariatlan és fenyegető hangot ütött meg vele szemben, és robbantással fenyegetőzött. A panaszos a robbantással fenyegetés miatt bejelentést tett a segélyhívó számon, ahol felvették a panaszos adatait.

Ezt követően, hajnalban a panaszos az utcára ment, hogy kutyáját megsétáltassa. Hirtelen négy rendőr érkezett gépkocsival olyan gyorsan, hogy majdnem elütötték. A kitérő rendőrök kérdéseket tettek fel a panaszosnak a segélyhívó számon tett bejelentésével kapcsolatban, majd igazoltatták, és ruházatátvizsgálatot hajtottak végre. Az intézkedés alatt a panaszos által korábban nem ismert rendőrök (egy szőke rendőrnő, illetve egy civilruhás tengerészsapkás rendőr) végig jegyzeteltek. A rendőrök az intézkedés céljával kapcsolatban semmit nem közöltek, annyit mondtak, „Minek telefonálgatsz?“, utalva arra, hogy emiatt érkeztek. A rendőrök a panaszos állampolgársága után is érdeklődtek, amire a panaszos némi éllel szólott, hogy ezt már közölte. Az egyik rendőr erre „válaszul” hátra helyzetbe bilincselte a kezeit annak ellenére, hogy a panaszos közölte, hogy fáj a keze, és mozgáskorlátozott. A rendőr erre azt mondta a panaszosnak, hogy hazudik. A bilincselés kellemetlenséget okozott a panaszosnak.

A rendőrök később mentőt hívtak annak megállapításra, hogy a panaszos beszámítható állapotban van-e. A panaszos közölte a kitérő mentőorvossal, hogy nem akar együttműködni, mert nem ért egyet az intézkedéssel. Végül mégis válaszolt a feltett kérdésekre. Az orvos azt állapította meg, hogy épelméjű, majd távoztak. A rendőrök ekkor levették a panaszos kezéről bilincset és ők is el akarták hagyni a helyszínt. A panaszos a rendőri intézkedést nem akarta annyiban hagyni, ezért a rendőrök után szaladt azért, hogy adjanak a megbilincseléséről valamilyen papírt, azonban a rendőrök „elhajtották”. A panaszos ezt követően taxiba ült, és bement a Rendőrkapitányságra, ahol az ügyeletes tiszttel akart beszélni. A vele szemben intézkedő rendőrök ekkor érkeztek meg, és a két rendőr kiabálni kezdett vele. Az ügyeletes tiszt tájékoztatta a panaszost, hogy mivel összeférhetetlenség áll fenn, tegyen panaszt a Teve utcában. Ezzel összefüggésben a panaszos a Panasztestület előtti meghallgatása során elmondta, hogy a Teve utcában is megtette panaszát, ahol azt feljelentésként jegyzőkönyvezték.

A panaszos rendelkezésére bocsátotta a * Alosztálya által készített feljelentésről szóló jegyzőkönyvet, amely * óra és * óra között készült.

A jegyzőkönyvben foglaltak a fentiekén túl az alábbi sérelmeket is tartalmazta. A panaszos elmondása szerint a rendőrök a bilincs levételét követően távozni akartak, azonban a

panaszos közölte velük, hogy „ez nem így működik”, ne menjenek sehova, mivel intézkedés történt, amiről valamilyen dokumentumot szeretne kapni. A rendőrök azonban a panaszos ezen kérésére nem reagáltak, hanem beültek a szolgálati gépkocsiba. A panaszos ezért hirtelen kinyitotta annak hátsó ajtaját, és beült hátra. A vezetőüléson helyet foglaló rendőr kiszállt a gépkocsiból, és a panaszoszt megragadva, egy erőteljes mozdulattal kiszállította. A panaszosnak ezzel sérülése nem keletkezett. A rendőrök elmentek, a panaszos pedig bement a Rendőrkapitányságra. Ott újra találkozott a vele szemben intézkedők közül két rendőrrel. Az ügyeletes ott azt közölte, ha panaszt akar tenni, akkor menjen más rendőri szervhez, mert náluk összeférhetlenség áll fenn.

A panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

- 1) A szolgálati gépkocsival kiérkező rendőrök majdnem elütötték.
- 2) A szolgálati fellépés módját.
- 3) A biztonsági intézkedés fogatosítását és a bilincs alkalmazását.
- 4) Az intézkedés befejezését követően a dokumentáció hiányát.
- 5) A rendőrök hangnemét.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a panaszos igazoltatása, ruházatának átvizsgálása és a biztonsági intézkedés (az annak keretében történt orvosi vizsgálat) jogszerűen történt. A panaszos jogát közvetlenül érintő dokumentációs mulasztás a rendőrség részéről szintén nem történt. A bizonyítékok feloldhatatlan ellentéte miatt a Panasztestület a panaszos testi épségét veszélyeztető közlekedési szabálysértést a rendőrség részéről nem állapíthatott meg, a rendőri hangnem tekintetében úgyszintén nem volt megállapítható jogsérelem. A Panasztestület megállapítása szerint ugyanakkor az intézkedő rendőrök az intézkedés céljának közlésére vonatkozó kötelezettségüknek nem tettek eleget, továbbá megfelelő jogalap hiányában alkalmaztak bilincset a panasossal szemben, amellyel sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való joga.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsértés elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panasztestület panaszírodáján személyesen előterjesztett panasz,
- Alosztály feljelentési jegyzőkönyve,
- CD lemez,
- jegyzőkönyv,
- Adatlap,
- a jelentés,
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentése,

- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály, Körzeti Megbízott Alosztály jelentése a biztonsági intézkedés végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról és a parancsnoki vélemény,
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában történő parancsnoki kivizsgálást kérő levele,
- a Rendőrkapitányság rendészeti Osztály, Körzeti Megbízott Alosztály parancsnoki kivizsgálása.

III.

A rendőri intézkedés elleni panaszok vizsgálata során az alábbiak kerültek megállapításra.

1) A szolgálati gépkocsival kikerkező rendőrök majdnem elütötték a panaszost.

Az Rtv. 11. § (1) bekezdés szerint *„A rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az elöljárója utasításainak - az e törvényben foglaltak figyelembevételével - engedelmességet, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.”*

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (továbbiakban: KRESZ) 3. § (1) bekezdés a) és c) pontja szerint *„Aki a közúti közlekedésben részt vesz, köteles*

a) a közúti forgalomra, valamint a közútnak és környezetének a védelmére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megtartani;

c) úgy közlekedni, hogy a személy- és vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse, másokat közlekedésükben indokolatlanul ne akadályozzon, és ne zavarjon.”

A panaszos szerint a rendőrök a szolgálati gépjárművel olyan gyorsan közlekedtek, hogy amikor megálltak mellette majdnem elütötték.

A Rendőrkapitányság jelentésében foglaltak szerint a kivizsgálás során arra vonatkozó információ, hogy a járőrök gyorsan érkeztek volna a helyszínre, nem merült fel. A megkérdezettek elmondták, hogy a közlekedési szabályok betartása mellett érkeztek a panaszos lakásához.

A panaszos észlelésével ellentétben a rendőri jelentésben foglaltakat, mint közokiratot fogadtam el tényként, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

2) A panaszos sérelmezte a szolgálati fellépés módját.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés értelmében, *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

Az Rtv. 20. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint *„A rendőrt az intézkedés során*

a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy

b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja.”

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés alapján „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (1) és (2) bekezdés értelmében „Az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszakkak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelegéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.

(2) A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az (1) bekezdésben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.”

A panaszos a jegyzőkönyvben sérelmezte, hogy a rendőrök az intézkedés megkezdése előtt nem közölték az intézkedés okát és célját. Azt azonban a panaszos maga is elismeri, hogy a rendőrségre tett bejelentése során azt közölte a hívást fogadóval, hogy egy személy középület felrobbantásával fenyegetőzik.

A Rendőrkapitányság jelentésében foglaltak szerint a rendőrök a Tevékenység Irányítási Központ (továbbiakban: TIK) utasítására jelentek meg a helyszínen, mivel robbantásos cselekménnyel kapcsolatban érkezett bejelentés, ezért szükségessé vált az eset kivizsgálása és az adatgyűjtés elvégzése. A kitérő rendőrök egyenruhában látták el a szolgálatukat, amelyet a szolgálatirányító parancsnok kiinduláskor ellenőrzött, és ami megfelelt a vonatkozó rendelkezéseknek. A rendőrök elmondták, hogy az intézkedés megkezdésekor közölték a panaszossal az intézkedés tényét és célját.

A panaszos észlelésével ellentétben a rendőri jelentésben foglaltakat, mint közokiratot fogadtam el tényként, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

3) A panaszos sérelmezte a biztonsági intézkedés foganatosítását és a bilincs használatát.

Az Rtv. 37. § b) pontja szerint „A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában.”

A Szolgálati Szabályzat 10. § (1) bekezdés szerint „A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetve az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet észlelése esetén - az Rtv. 37. §-ában meghatározott intézkedések végrehajtása során - a helyszínen

a) tájékozik, azonnali elsődleges jelentést tesz, az esemény jellegétől függően a veszély elhárításában közreműködni kötelezettek riasztja,

b) gondoskodik az életmentésről és az elsősegélynyújtásról,

f) tájékoztatást ad a szolgálati elöljáró utasítása szerint.”

Rtv. 48. § b) és c) pontja értelmében „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

b) támadásának megakadályozására,

c) szökésének megakadályozására.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés g) pontja szerint „*Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.*”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint „*A bilincselés módjai: b) kezek előre vagy hátra bilincselése.*”

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök azért hívtak mentőt hozzá, hogy megállapítsák „*épelméjű-e*”. Sérelmezte továbbá, hogy megbilincseltek annak ellenére, hogy jelezte mozgáskorlátozott.

Valamennyi rendőrségi dokumentumban foglaltak egybevágnak a tekintetben, hogy a panaszos lakásánál intézkedő rendőrök azt tapasztalták, hogy a panaszos zavartan viselkedik, indulatos.

A jelentésében a panaszos hívását fogadó rendőr elmondta, hogy robbantásról a beszélgetés során szó sem volt, egyikük sem mondott még ahhoz hasonlót sem, illetve a bejelentés során nem került szóba a bejelentő által említett lakcímaazonosító igazolvány pótlása sem. Elmondása szerint a telefonbeszélgetés során a panaszos zavart volt és úgy érezte, mintha a panaszos csak szórakozna vele.

A Rendőrkapitányság kollégája által készített, biztonsági intézkedés végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a panaszos az intézkedés során kiszámíthatatlan idegállapotban volt, ingerült, olykor agresszív, kötekedő hangnemben beszélt a rendőrökkel, láthatóan zavartan viselkedett, labilis volt. Többször próbált testi fölényt imitálni magassága miatt. Előfordult, hogy a feltett kérdésre nem válaszolt, hanem teljesen másról beszélt. A fentieket a rendőrök jelentették a Központnak, aki közölte, hogy a helyszínre mentőt küld, hogy megvizsgálják szükséges-e további kezelés a panaszosnak. A mentő kiérkezéséig a TIK utasítására az egyik rendőr párosnak el kellett hagyni a helyszínt, mivel más intézkedés vált szükségessé. A mentő még nem érkezett meg a helyszínre, ezért a szolgálatirányító parancsnok utasította a helyszínen maradt egy rendőrt és egy polgárőrt, hogy a panaszost a mentők kiérkezéséig bilincseljék meg.

A mentő * órákor érkezett meg, majd a mentőtiszt a panaszost megvizsgálta, aki elmondta neki, hogy az egész estét végig sörözték a barátaival, majd elmondta ismételt, hogy milyen problémái vannak a hivatallal. A mentőtiszt megállapította, hogy a panaszosnak további kezelésre nincs szüksége, amely tényt a rendőr jelentette a Központnak.

A Rendőrkapitányság jelentésében foglaltak szerint a panaszos az intézkedés során nem közölte a rendőrökkel, hogy bármilyen testi fogyatékosága lenne. Mozgása normál volt, ezért nem is feltételezték az intézkedő rendőrök, hogy mozgássérült. A bilincselés a szükséges ideig * órától * óráig tartott.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a biztonsági intézkedésre, illetve a bilincs használatára a vonatkozó jogszabályok alapján jogszerűen és szakszerűen került sor.

A panasz e tekintetben is alaptalan.

4) A panaszos az intézkedés befejezését követően a dokumentáció hiányát sérelmezte.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint „*Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.*”

A panaszos sérelmezte, hogy a helyszínen történt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az intézkedést fogantató rendőröktől nem kapott semmilyen dokumentumot annak megtörténtéről.

A rendőr a jelentésében leírta, hogy a panaszosnak elmondták a rendőrök, hogy igazolást nem tudnak részére a helyszínen kiállítani, azt csak a Rendőrkapitányságon kaphat.

Ugyanakkor megállapítható, hogy a rendőröknek az intézkedés helyszínén olyan technikai eszközök nem álltak rendelkezésükre, amellyel a panaszos részére a bilincselésről igazolást tudnának kiállítani. (Megállapítható az is, hogy mivel a panaszost a rendőrök nem állították elő, így a bilincs biztonsági intézkedés alkalmával, annak ideiglenes használatáról nem írja elő jogszabály az igazolást kötelező kiállítását.)

Arra vonatkozóan azonban sem a panaszos részéről, sem a rendőri szerv részéről nem érkezett információ, hogy a Rendőrkapitányság épületében a panaszos kért-e dokumentumot a vele szemben történt rendőri intézkedésről, kényszerítő eszköz alkalmazásáról. Megállapította, hogy a rendőrség részéről nem történt mulasztás a dokumentáció kiadásának elmulasztásával kapcsolatban.

A panasz alaptalan.

5) A panaszos a rendőrök hangnemét is sérelmezte.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

A panaszos sérelmezte, hogy amikor a vele szemben történt rendőri intézkedést követően bement a Rendőrkapitányságra, ott a beérkező, vele szemben korábban intézkedő rendőrök kiabáltak vele.

A jelentésben foglaltak szerint a panaszos a Rendőrkapitányság épületében az objektumőrrel beszélt, aki azonban nem kiabált vele. A meghallgatása során elmondta, hogy erős orgánumú személy, ráadásul meg is volt fázva, így a panaszos azt hihette, hogy az átlagosnál hangosabban beszélt vele.

A panaszos észlelésével ellentétben a rendőri jelentésben foglaltakat, mint közokiratot fogadtam el tényként, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

IV.

A Panasztestület álláspontja szerint – bár a panaszos ugyan kifejezetten nem sérelmezte beadványában a panaszjogról való tájékoztatás elmaradását – azonban a Panasztestület ezt a körülményt ennek ellenére vizsgálta.

A Panasztestület álláspontja szerint a panaszossal szemben foganatosított igazoltatás, és ruházatátvizsgálás jogszerű volt, így nem sérült a személyes adatok védelméhez való joga, illetve amikor a panaszos (önkényesen) beült a rendőrségi gépkocsiba, onnan a rendőr egy erőteles mozdulattal kiszállította.

Tekintettel arra, hogy a panaszos ezeket a kérdésköröket nem sérelmezte, ezért azt érdemben nem vizsgáltam, ugyanis a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy „A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve*

rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.

A Panasztestület a jelen ügy kapcsán kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a panaszossal szemben az intézkedő rendőrök az intézkedés céljának közlésére vonatkozó kötelezettségüknek nem tettek eleget, amely által sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet, mivel a rendőrök a TIK utasítására jelentek meg a helyszínen, hiszen robbantásos cselekménnyel kapcsolatban érkezett bejelentés. A kikerkező rendőrök egyenruhában látták el szolgálatukat, amelyet a szolgálatirányító parancsnok kiinduláskor ellenőrzött, és ami megfelelt a vonatkozó rendelkezéseknek. A rendőrök elmondták, hogy az intézkedés megkezdésekor közölték a panaszossal az intézkedés tényét és célját.

A panaszos észlelésével ellentétben a rendőri jelentésben foglaltakat, mint közokiratot fogadtam el tényként, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

A Panasztestület a jelen ügy kapcsán kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a panaszossal szemben a bilincs alkalmazása szükségtelen és aránytalan volt, ezért a panaszos emberi méltósághoz fűződő jogának sérelmét állapította meg.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet, mivel a rendőri jelentésből megállapítható, hogy az egyik rendőr párosnak el kellett hagyni a helyszínt, mivel más intézkedéshez irányították őket, így a mentő kikerkezéséig egy rendőr és egy polgárőr maradt a helyszínen. A fenti információ birtokában a szolgálatirányító parancsnok utasította a helyszínen maradt, hogy a panaszost a mentők kikerkezéséig bilincseljék meg.

A mentő * órákor érkezett meg, majd a mentőtiszt megállapította, hogy a panaszosnak további kezelésre nincs szüksége, amely tény a rendőr jelentette a Központnak. A bilincselés a szükséges ideig * órától * óráig tartott.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a biztonsági intézkedés során a bilincs használatára a vonatkozó jogszabályok alapján jogszerűen és szakszerűen került sor.

A panasz alaptalan.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Pp. 330. § (2) bekezdése;
- Ket. 100. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bek., a 109. § (1) bekezdés a) pontja, 33. § (7) bek., 50. § ;
- Rtv. 93/A. (2) bek., 92. § (1)bek., 11. § (1) bek., 13. § (1)bek., 20. § (1) bek. a) és b) pontja, (2) bek., 37. § b) pontja, 48. § b) és c) pontja, 33. § (4) bek., 2. § (1) bek.,
- Szolgálati Szabályzat 5. § (1) és (2) bek., 10. § (1) bek. a), b) és f) pontja, 41. § (4) bek. b) pontja,
- KRESZ 3. § (1) bek. a) és c) pontja.

Budapest, 2015. május 4.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**